

Mester Györgyi

Mester Györgyi: Egy rendhagyó Anyák napja

Május első vasárnapja van, Anyák napja, és a mi anyukánk kórházban fekszik. Szerencsére, nem nagy a baj, csak a manduláját vették ki, amit másnak gyerekkorában szoktak, de neki most érkezett el az ideje. A baj csak az, hogy ráadásul influenzajárvány is van, a kórházban pedig látogatási tilalom. Így a húgom és én csak telefonon tudtunk pár szót váltani anyuval. De sebaj, hétfőn már itthon lesz...

Két hét múltán, bennem volt valami hiányérzet. Milyen igazságtalan dolog, hogy a mi anyukánk nem kapta meg a neki járó Anyák napi köszöntést, pedig ő a világ egyik legjobb mamája. A húgommal addig-addig tanakodtunk, mígnem kiötlöttük: tartunk anyunak egy pót Anyák napját.

Eljött ez a másik vasárnap is. Apu éppen külföldön volt kiküldetésben, így a teljes ünnepi nap megszervezése rám és a húgomra hárult. A spórolt pénzünkből már előző nap megvettük a virágot, anyu kedvencét, de felkelni se engedték őt, mint ahogy máskor szokott - vasárnap is 07.00 órakor -, hogy elkészítse nekünk a reggelit. Hát most máshogy lesz.

Még az ágyban felköszöntöttük a virággal, majd mondtuk, hogy szólunk, ha jöhet reggelizni. Szépen megterítettünk, megfőztük a kávéját, odatettük a tejet, a megmelegített péksüteményt és a lekvárt. Jöhet az ünnepelt!

Anyu meg volt lepődve, és nagyon meg is hatódott. Pedig ha tudta volna, hogy az ebédet is mi csináljuk a húgommal! Még a nagy feladat előtt, én kiporszívóztam, a húgom port törölt, anyunak meg meghagytuk, üljön be a nappaliba, helyezkedjen kényelembe, tegye fel a lábát a kanapéra, és vegye elő valamelyik kedvenc könyvét, újságját, vagy nézzen természetfilmet. Legalábbis, ő ezt szokta nekünk kikapcsolódásnak javasolni.

Aztán hozzáfogtunk az ebédkészítéshez.

A húgom a levest vállalta. Jól is sikerült, a grízgaluska nem maradt kemény, de szét se mállott, igaz, a leves „zacskós leves” volt.

Én palacsintát sütöttem. Az iskolában - a húgommal még mindketten általános iskolába járunk -, a háztartási gyakorlat órán ezt már ellestem, hogyan kell csinálni. A tészta csak egy kicsit maradt csomós, de a palacsinták viszonylag egyformára sikerültek. Az egyiket, amikor senki se látta, megpróbáltam feldobva megfordítani, de sajnos, beesett a tűzhely mögé. Szerencsére ki tudtam kotorni, és észrevétlenül a szemétkosárba rejteni, így a szakácsnői büszkeségemen nem esett csorba. Húgom keverte a töltelékeket, a túrót, a kakaós cukrot, meg lekvárt is tálaltunk a palacsintához.

Anya azt mondta, ez volt eddigi élete legfinomabb, de legalábbis, legkedvesebb ebéd menüje. Ebéd után anyát ismét pihenni küldtük, amíg elmosogattunk.

Azután jött egy nagy, közös, családi séta a parkba. Ragyogóan sütött a nap, hiszen még mindig május volt. A padon ülve anyát a régi Anyák napjáról kérdeztük. Mesélt is arról, ő annak idején hogyan köszöntötte fel nagymamát.

Este, a jól sikerült nap után, amire méltán büszkék lehettünk a húgossal, arra gondoltam: jó pár év múlva, anya vajon emlékszik még erre a napra, és mesél majd róla az unokáinak?!